

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Les dissensions ja no es poden dissimular en la zona facciosa. Es ara un telegrama de Sevilla, de l'Agència Ràdio, que descobreix el processament de vint-i-cinc persones de dreta a les quals se'ls fa inculpció d'haver preparat un moviment popular contra els oficials i soldats estrangers que han vingut a la conquesta d'Espanya. Els qui de bona fe, responen als seus sentiments tradicionalistes, es lliuraren, amb armes i bagatges, a la causa de «los salvadores de España», una mica tard i en consonància amb la seva visió retrògrada, s'adonen de l'acció vil que menen en Franco i els altres capítosts del moviment sediciós de juliol. I ara, els enganyats, amb el penediment hi trobaran el càstig dur, sense pietat, que els imposaran els traïdors de la pàtria. Com més gran sigui la potencialitat del nostre Exèrcit i, per tant, més seriosa l'amenaça per l'enemic, més s'accentuarà el descontentament en les terres que esperen reintegrar-se al règim de llibertat. Fan tant d'embalum els crims i els atropells perpetrats pel feixisme, que ja no hi ha consciència que no es reveli, ni esperit que no demostrï una inquietud vivíssima. Ja és fora temps per poder aturar el moviment de protesta que, com el que de poc s'ha iniciat a Andalusia, en sorgiran arreu de les regions envaïdes, a cada instant. Llavors en Franco i els altres cabdills rebels, extremaran el rigor, però tot serà inútil, afegiran noves víctimes al martirologi que s'haurà d'escriure de la seva època de domini; res més que això. Els destins d'Espanya no els tindrà ni el feixisme de dins ni el de fora. Si abans aquest anhel era exclusivament de les masses populars, pels viaranys sense escripol que segueixen els militars traïdors, seran també molts els flagellats i els malavinguts que voldran compartir-lo, per repugnància als fets viscuts i per l'experiència que n'haurà la història.- ALFIL

BALANÇ

S'acaba d'escórrer un altre any, i en arribar al final de l'exercici és adient plantejar el balanç per tal de verificar l'actiu i el passiu que ens afecta.

En circumstàncies com les que travessen els pobles hispànics, el balanç de l'any 1937 és una evocació de dolor i una impressió depriment, pel rastre de víctimes i pel flagell que registra. Mort, destrucció, privacions, tot aquest llastre de calamitats és el fruit de la guerra provocada per uns militars traïdors a la República que obren sota els designis del feixisme internacional.

Només l'ambició d'uns malvats i l'egoisme de conservar uns privilegis a costa del que fos, podia encendre una lluita tan cruel i de conseqüències tan greus, que s'ha convertit en una guerra d'independència.

Ha calgut que el poble posés en joc totes les seves possibilitats i afrontés tota mena de sacrificis per aturar, primer, i amenaçar, després, les hordes invasores, el triomf de les quals convertiria Espanya en una colònia i en un país d'esclavatge. Perquè han vist aquesta amenaça, les masses populars han renunciat, momentàniament, a satisfer els anhels d'avançar en el camí de les reivindicacions, i avui, les voluntats i els esforços de tot el poble es lliuren a un sol fi: a guanyar la guerra.

Res ens podia demostrar amb més claredat els sentiments del nostre poble, com l'expontani redreçament operat davant del terrible perill de caure subjugats pel feixisme. Tot just ara fa un any, en les memorables jornades de lluita per la possessió de la capital de la República, l'esperit d'una disciplina no féu estèrils les admirables accions d'heroisme dels milicians de la llibertat. Així es pogué salvar Madrid, l'exemple del qual ha servit, en els mesos successius, per a estructurar el ja gloriós Exèrcit Popular.

Per haver forjat aquest Exèrcit i per haver inculcat a la nostra re-raguarda una moral de guerra, malgrat el guany de major extensió en el terreny envaït, que han experimentat els rebels, en el transcurs de l'any que finelx, les perspectives que tenim obertes per al 1938, com a fruit d'un treball quiet i persistent, dirigit amb intel·ligència i abnegació, són falagueres i ben justament ens donen tot l'optimisme per a confiar en una esclatant victòria de les nostres armes.

El feixisme ja no pot passar. No ens confiïm però excessivament amb els avantatges que acabem d'esmentar. Hi ha molt camí a recórrer, i al llarg del trajecte trobarem obstacles difícils de destruir. Si volem abatre'ls i, per tant, arribar amb el menor temps a la fita desitjada, hem d'afinar més i més les conductes fins esdevenir una perfecció en virtuts i en esforç.

Si així ho fem, que una sola voluntat ens porti a voler ésser lliures, el balanç del futur exercici serà exoepcionalment brillant per a la causa anti-feixista: tindrà al seu actiu la victòria que haurà alliberat els pobles d'Ibèria.